

Początek tekstu

A. K. żądała od (...) Spółki Akcyjnej w W. zapłaty kwoty dziewięciu tysięcy złotych wraz z należnościami ubocznymi tytułem zadośćuczynienia za skutki wypadku samochodowego z 4 września 2011 roku. W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i podniósł, iż przez procesem wypłacił powódce kwotę sześciu tysięcy złotych uznając tę kwotę za adekwatną do doznanych cierpień. Wyrokiem z 21 maja 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę dwóch tysięcy złotych z odsetkami od dnia 1 lipca 2012 roku, oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu stosunkowo do wyniku sporu. Sąd Okręgowy informuje, iż treść sporządzonego przez Sąd Rejonowy uzasadnienia stanowi integralną część niniejszego uzasadnienia. Powyższe rozstrzygnięcie apelacją zaskarżył pozwany zarzucając naruszenie prawa procesowego to jest artykułu 233 Kodeksu postępowania cywilnego oraz prawa materialnego to jest artykuł 445 i 448 Kodeksu cywilnego. W odpowiedzi na apelację strona pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego. Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy zważył, co następuje. Apelacja jest bezzasadna, a podniesione w niej zarzuty chybione. Sąd Okręgowy aprobeje ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I Instancji i wyrażone przez ten Sąd oceny prawne. Zarzuty skarżącego zawarte w apelacji nie zasługują na uwzględnienie. Mimo, iż pozwany w pierwszej kolejności podnosi zarzuty oparte na naruszeniu przez Sąd I Instancji przepisów prawa materialnego należyte rozpoznanie apelacji wymaga odniesienie się, odniesienia się wprzód do zarzutów odnoszących się w istocie do przepisów prawa procesowego. Jest, bowiem zrozumiałe, że oceny zasadności zarzutów naruszenia prawa materialnego można dokonać wówczas, gdy stan faktyczny sprawy stanowiący podstawę rozstrzygnięcia został prawidłowo ustalony. Jako chybiony należy ocenić zarzut apelującego naruszenia przez Sąd I Instancji artykułu 233 paragraf 1 Kodeksu postępowania cywilnego polegający na ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego bez jego wszechstronnego rozważenia w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego. Odnosząc się do powyższego zarzutu należy wskazać, iż w myśl artykułu 233 paragraf 1 Kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na jego zbadaniu, podjęciu decyzji czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strona wywodzi skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych pozytywnych, bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Z uwagi na przyznaną Sądowi swobodę w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zarzut naruszenia artykułu 233 paragraf 1 Kpc może być uznany za zasadny jedynie wtedy, gdy podstawą rozstrzygnięcia uczyniono rozumowanie sprzeczne z zasadami logiki, bądź wskazanymi, wskazaniami doświadczenia życiowego. W niniejszej sprawie Sąd I Instancji opierając się na opiniach biegłych, zeznaniach świadków oraz strony postępowania w sposób prawidłowy i wnikliwy ustalił istotne okoliczności przedmiotowej sprawy. W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, że wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji artykułu 233 paragraf 1 Kpc. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego zaś podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie polemikę z prawidłowym i nieobarczonym, jakimikolwiek błędami ustaleniami Sądu I Instancji. Chybiony jest także zarzut naruszenia artykułu 445 paragraf 1 Kodeksu cywilnego przez uznanie, że zasądzona na rzecz poszkodowanej kwota była zawyżona. Należy przypomnieć, iż zadośćuczynienie dotyczy szkody niemajątkowej, a więc nie przeliczalnej na określoną kwotę pieniężną. Ustawodawca nie wprowadził przy tym żadnych kryteriów, jakimi powinien kierować się Sąd przy ustaleniu wysokości należnego poszkodowanemu zadośćuczynienia ograniczając się jedynie do stwierdzenia, że ma być ono odpowiednie. Już z powyższego wynika, iż pojęcie sumy odpowiedniej jest pojęciem o charakterze nieokreślonym z tego względu w orzecznictwie, a także w doktrynie wskazuje się kryteria, którym należy kierować się przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia. Winno ono mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną niebędącą jednak wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Z tego wynika, że wartość odpowiednia to wartość utrzymana w granicach odpowiednich, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Na wysokość zadośćuczynienia składają się nadto cierpienia pokrzywdzonego tak fizyczne jak i psychiczne, których rodzaj, czas trwania i natężenia należy każdorazowo określić w kontekście materiału dowodowego sprawy. Po kontekście powyższych uwag stwierdzić należy, że zmiana wysokości należnego zadośćuczynienia przez Sąd II

Instancji może nastąpić wyłącznie wtedy, gdy zasądzona kwota odbiega w sposób wyraźny wręcz rażąco, a nie zaś jakkolwiek od kwoty adekwatnej do rozmiaru lub doznanej krzywdy. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd orzekający granic swobody orzecznictwa w zakresie określenia sumy odpowiedniej nie przekroczył, co czyni podniesione w apelacji zarzuty chybionymi. Nie ma też racji skarżący podnosząc, iż odsetki od zasądzonej kwoty winny być zasądzone od danego wyrokowania. Jakkolwiek skarżący powołuje się na orzeczenie Sądu Najwyższego wydane w przedmiotowej kwestii to stwierdzić należy, iż w aktualnym i ugruntowanym orzecznictwie, a także zgodnie z poglądami judykatury zadośćuczynienie należy traktować, jako zobowiązanie pieniężne, do którego niewątpliwie zapłaty pozwany był wzywany w przedmiotowej sprawie, a zatem Sąd nie orzekając o odsetkach nie naruszył dyspozycji artykułu 481 paragraf 1 Kodeksu cywilnego. Mając powyższe na uwadze Sąd nie znalazł usprawiedliwionych podstaw do uwzględnienia apelacji i działając na podstawie artykułu 385 Kpc orzekł jak w sentencji. Mając na względzie wyniki niniejszego postępowania o kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w oparciu o zasadę wyrażoną w artykule 98 paragraf 1 i 3 Kpc. Na koszty poniesione przez powódkę w postępowaniu apelacyjnym złożyło się wynagrodzenie jej pełnomocnika w osobie radcy prawnego ustalone w oparciu o paragraf 2 ustęp 1 i 2 paragraf 6 ustęp 3 w związku z paragrafem 12 ustęp 1 punkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz poniesionych przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Koniec tekstu